

Κι ἀπάν' τὸ γύρ'μα τοῦ ἡλιοῦ κὶ τοῦ βασιλιμά του
μὰ εἶδα 'να 'λάφι γίδινου ἄγριου κὶ μισομένον

Στερελλ. (Παρνασσ.) β) Οὐδ. ὡς οὐσ. κατὰ παράλειψιν τῆς
λ. ζῶο, ἡ αἴξ ἐνιαχ.: Εἶν' παχιά τὰ γιδ'νά Εὐβ. (Στρό-
πον.) γ) Κατὰ παράλειψιν τῆς λ. κρέας, κρέας αἰγὸς
ἐνιαχ. Πβ. ἀγελαδινό, βοιδινό, χοιρινό.
Συνών. βλ. εἰς λ. γιδήσιος.

γιδίτσα ἡ, Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ἑρμιόν.
Οἶν. Παιδεμέν. κ.ά.) αἰδίτσα Πόντ. (Χαλδ.) ῥ'δίτσα ἐνιαχ.
βορ. ἰδιωμ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. γίδα.

Αἴξ μικρόσωμος ἢ μικρᾶς ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: "Εχουμε τρεῖς
γιδίτσες Ἑρμιόν. Συνών. γιδούλα. Πβ. γιδάκι.

Γιδιώτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. Πληθ. Γιδιώτικα τά, Μα-
κεδ. (Γιδ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Γιδᾶς.

Τὸ γλωσσικὸν ἰδιώμα τῶν κατοίκων τοῦ Γιδᾶ.

γιδοβαρᾶς ὁ, ἐνιαχ., ῥ'δουβαρᾶς Στερελλ. (Ξηρόμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα καὶ βαρᾶς.

Μεγάλον αἰγοποιόμινον: "Εφκειασάνι ῥ'δουβαρᾶ! Συνών.
γιδοτσούρι.

γιδοβερβελιά ἡ, ἐνιαχ. ῥ'δουβερβιλιά Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ βερβελιά, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. βερβελλιά.

Ἡ κόπρος τῆς αἰγός. Συνών. αἰγόκοπρο, γιδο-
βουνιά, γιδοκακαράντζα, γιδοκοπριά,
γιδόκουρο, γιδοκουτσοσυλιά, κακαράν-
τζα.

γιδοβίτσα ἡ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 59, 167
γιδουβίτσα Θεσσ. (Μοσχᾶτ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Ζουπάν.
Λιμπίν.) ῥ'δουβίτσα Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Εὐρυταν.
Φθιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ βίτσα.

1) Ποίμινον αἰγῶν Δ. Λουκόπ. ἐνθ' ἄν., 59. Συνών. γι-
δοκοπή. 2) Ἀγέλη ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἀπὸ οἰκοσίτους
αἰγας, τὰς ὁποίας τρέφουν αἱ οἰκογένειαι ἐνὸς χωρίου Θεσσ.
(Μοσχᾶτ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Εὐρυ-
ταν. Φθιώτ.) —Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν., 167: Πόσα γίδια ἔβαλιν
'ς τ' ῥ'δουβίτσα; Γραν. Ἡ κάθε νοικοκυρὰ ἀκούοντας τὸ
σφύριγμα ὁδηγεῖ τίς γίδες τῆς 'ς τὸ ὠρισμένο μέρος. Σιγὰ
σιγὰ γίνεται ἓνα μπουλόνκι γίδια, ἢ γιδοβίτσα τοῦ χωριοῦ,
ὅπως τὸ λένε Δ. Λουκοπ. ἐνθ' ἄν., 167. β) Πληθ. γιδοβίτσες,
τὰ οἰκόσιτα αἰγοπρόβατα Μακεδ. (Βόιον).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιδοβίτσα Πελοπν.
(Γύθ. Μάν.)

γιδοβιτᾶς ὁ, ἐνιαχ. ῥ'δουβιτᾶς Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδοβίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ᾶς.

Ὁ ποιμὴν τῆς ἀγέλης τῶν οἰκοσίτων αἰγῶν χωρίου. Συνών.
γιδοβιτσίᾳρης.

γιδοβίτσι τὸ, ἐνιαχ. ῥ'δουβίτσι Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδοβίτσα, κατὰ τὸ συγγενὲς κο-
πάδι.

Μέγα πλῆθος αἰγῶν: Ῥ'δουβίτσι! Πισίλ' σ' οὐ τόπους!
Πβ. προβατοβίτσι.

γιδοβιτσιάρης ὁ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 167 —
Λεξ. Βλαστ. 285.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδοβίτσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρης.

Ὁ βοσκὸς οἰκοσίτων αἰγῶν χωρίου. Πβ. ἀρνάρης,
γιδάρης, γιδιάρης, προβατάρης, στειρά-
ρης, στερφάρης.

γιδοβιτσιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. ῥ'δουβ'τσιάρ'κους
Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. γιδοβιτσίᾳρικο, οὐδ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ
οὐσ. γιδοβιτσίᾳρης.

Ἐπὶ αἰγῶν, ὁ ἀνήκων εἰς γιδοβίτσαν, τὸ ὅπ.
βλ.: Ῥ'δουβ'τσιάρ'κα γίδια.

γιδοβλόγι τό, ἐνιαχ. γιδοβλόι Πελοπν. (Μεσσην.) γιδου-
βλόγ' Στερελλ. (Ναύπακτ.) γιδουβλόι Στερελλ. (Παρνασσ.)
ῥ'δόβλουγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ βλογιά. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. ἀνεμοβλόγι. Ὁ τύπ. ῥ'δόβλου-
γους ἀπὸ ἀμάρτ. οὐδ. γιδόβλογο.

Γιδοβλόγι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Επαθαν οὔλα τὰ
γίδια μ' ἀπὸν ῥ'δόβλουγον Αἰτωλ. Οὐ ῥ'δόβλουγους βγαίῃ'
'ς τὰ χεῖλια· δὲ μπουρεῖ νὰ φᾶν τὰ γίδια αὐτόθι.

γιδοβλογιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 402 γιδουβλογιά Στερελλ.
(Ναύπακτ.) γιδουβλογῆ Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ.
(Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) ῥ'δουβλογιά Στερελλ. (Ναύπακτ.
Φθιώτ. Φωκ.) —Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 199.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ βλογιά.

Νόσος τῶν αἰγῶν ἐξανθηματική καὶ λοιμώδης ἐνθ' ἄν.:
"Ω ρέ, γιδουβλογῆ τὰ 'πιασε τὰ γίδια τ' Θύμιον Γήλοφ.
Τά 'χασι τὰ γίδια τ' πὸν τῇ γιδουβλογιᾷ Ναύπακτ. Συνών.
γιδοβλόγι. Πβ. ἀγελαδοβλογιά, προβα-
τοβλογιά.

γιδοβλογιάζω ἀμάρτ. ῥ'δουβλογιάζου Στερελλ.
(Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδοβλογιά.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἀρρωστῶ ἀπὸ γιδοβλογιά, τὸ ὅπ. βλ.,
ἐνθ' ἄν.: Τὰ ῥ'δουβλογιασμένα τὰ φ'λᾶν μονάχα ἀπ' τ'
ἀλάτ' (τὰ ἀρρωστα γίδια ἀπὸ γιδοβλογιά δὲν πρέπει
νὰ τρώγουν ἀλάτι).

γιδοβόски τό, Πελοπν. (Πιτσᾶ κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ βόски.

Ἡ ὁδήγησις ποιμνίου αἰγῶν πρὸς βοσκήν: Γνωμ.

Γλυκὸ τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, πικρὸ τὸ γιδοβόски
(τὰ προϊόντα τῶν αἰγοπροβάτων εἶναι εὐχάριστα, ἀλλ' ἀπαι-
τοῦν κόπους).

γιδοβοσκοπούλα ἡ, Ν. Ἑστ. 17 (1934), 39.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδοβοσκός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πούλα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -πουλος.

Νεαρὰ ποιμενὶς αἰγῶν: Οἱ γιδοβοσκοπούλες μᾶς στέλνουν
τὸ τραγούδι τους. Συνών. γιδοβοσκούλα.

